

“Jean-Claude filmt enkel

In het zuiden van het land vinden op dit moment opnames plaats van ‘The Bouncer’, een gloednieuwe actiefilm van Jean-Claude Van Damme (57). Niet toevallig opteerde JCVD om de prent in zijn thuisland te schieten. “Omdat we een dagje ouder worden, wil hij zo dicht mogelijk bij zijn ouders zijn. Elke dag facetimen we. Hij is *nijg* aan ons.” Op bezoek bij de ouders van ‘The Muscles from Brussels’.

DOOR OLIVIER NEESE

“Kijk, het bed ligt vol met toegestuurde brieven, foto’s en posters voor Jean-Claude”, vertelt mama Eliana Van Impe tijdens een korte rondleiding in hun zeer ruim appartement nabij de Lippenslaan in Knokke. “Alle fanmail van over de hele wereld komt toe in een speciale brievenbus in Knokke-Heist. Wekelijks krijgen we zo’n 200 pakketjes. Als Jean-Claude straks komt slapen, zal hij die eerst signeren voor zijn fans. Dan stuur ik die terug. De laatste maanden vragen we aan de fans wel om postzegels mee te sturen. Foto’s terugsturen naar Rusland, posters in kokers verzenden... Soms moest ik in het postkantoor meer dan 300 euro aan zegels aankopen. Dit zijn wel de laatste die ik behandel. Ik ben er 84 en zal het nu wat rustiger aan doen. Tot voor enkele weken was ik tot middernacht bezig, omdat ik ook nog de manager van de sociale media van Jean-Claude was. Tot voor enkele jaren zorgde mijn man voor de boekhouding, maar we zijn op een ouderdom gekomen dat we het een beetje rustiger willen hebben.”

Eugène Van Varenberg: “Maar vergis je niet: we zijn nog heel gezond en actief. *(heft zijn trui omhoog)* Kijk, geen gram vet. Nog iedere dag wandel ik anderhalf uur door Knokke-Heist. Honderden mensen kom ik dan tegen die me begroeten als ‘meneer Van Damme’. Iedereen weet hier dat we *de ouders van* zijn. Knokke is een parochie. We hebben daar geen problemen mee. Zelfs als we met Jean-Claude over straat lopen, steken ze hier gewoon en heel beleefd hun hand op. Anders is het in Brussel. Recent herkennen schoolkinderen Jean-Claude toen we samen een pistolet zaten te eten... We hebben de politie moeten bellen om ons te laten evacueren... Hij verblijft momenteel op een appartement in Brussel om dicht bij de opnames te zijn, maar veel durft hij daar niet buiten te komen.”

Hoe vaak zien jullie Jean-Claude momenteel?

Eliana Van Impe: “Hij heeft het heel druk met de opnames. Elke dag staat hij twaalf uur op de set. Maar elke zondag komt hij op bezoek, met bloemen, een plantje...”

“En elke dag facetimen we, waar hij ook is. Geen enkele dag gaat voorbij. Soms meerdere keren per dag. Als hij van Hongkong naar pakweg Bulgarije moet, reist hij altijd via ons land en komt hij ons bezoeken. Omdat we een dagje ouder worden, zal hij enkel nog films in Europa draaien, en bij voorkeur België. Hij is erg *nijg* aan zijn ouders. Zijn zoon Kristopher is ook zo.”

Eugène Van Varenberg: “Toen die vier maanden was, hebben we hem opgevan-

gen. Hij is hier in Knokke-Heist naar school geweest, heeft hier vrienden. Intussen *een baas*, hoor. Recent kroop hij, net zoals hij deed als kind, met zijn kussen tussen ons in bed. *(lacht)* Af en toe heeft hij ook een rolletje, soms eens naast zijn vader. Maar het is niet makkelijk om *de zoon van Van Damme* te zijn.”

Hoe was Jean-Claude als kind?

Eliana Van Impe: “Heel actief, vandaar dat mijn man hem richting de sport duwde.”

Eugène Van Varenberg: “Tegen de muren en op het dak lopen... Zulke zottigheden.

Van mij mocht hij kiezen welke sport, zelfs *vogelpiek* of badminton, maar ik heb de oorlog meegemaakt en wil niet dat ze iets weggooien of opgeven. Al ze iets kozen, dan betaalde ik meteen een heel jaar en moesten ze het wel volhouden. Via de films van Bruce Lee kwam hij bij karate terecht. De beste investering in mijn leven. Exceptioneel, zei zijn lesgever. Ik vermoed dat hij dat niet alleen zei omdat ik meteen een volledig jaar betaalde. *(lacht)* Zijn lange benen en zijn techniek waren zijn sterkte. Dat moest ook omdat er geen gewichtsklassen bestonden en hij het als tiener moest opnemen tegen knapen van 24. Omdat hij als tienjarig jongetje geen *carrure* had, begon hij met bodybuilding, bij Blommaert in Brugge. Hij werd zelfs Belgisch kampioen bij de junioren.”

Eliana Van Impe: “Voor *la souplesse* besloot hij zelf om ook ballet te doen. Zijn karateleerkracht wist dat niet. Geen evidente keuze, maar het heeft hem zijn hele leven geholpen. En nog altijd.”

Eugène Van Varenberg: “En op zijn twaalf jaar kwam hij in een groep meisjes terecht... Ik was er niet zo voor, maar hij kon het. Net zoals hij ook zeer goed kan tekenen. Terwijl we aan het eten waren, heeft hij een muur van driesterrenzaak *Comme Chez Soi* volgetekend. Ook in een Chinees restaurant in Knokke prijkt een grote tekening van hem.”

Jullie wonen al meer dan 20 jaar in Knokke. Hoe zijn jullie hier beland?

Eugène Van Varenberg: “De roots van mijn familie liggen

in Aalst, waar mijn vader nog speelde in de eerste ploeg bij ‘den Eendracht’. Nog altijd zou een café volhangen met zijn foto’s en een van de oefenvelden de naam ‘Lommeke Van Varenberg’ dragen. Voor vaders nieuw werk moesten we naar Brussel verhuizen.”

Eliana Van Impe: “Ik heb een ronde van België gedaan. Geboren in Anderlecht, opgegroeid bij mijn grootouders in Borsbeek, nabij Oudenaarde, omdat mijn ouders het te druk hadden met hun werk; op pensioonaat in Sint-Pieters-Leeuw en dan verhuisd naar Sint-Agatha-Berchem. Na onze pensionering verkasten we naar Affligem en dan naar Knokke-Heist, waar ik als kind al vaak kwam naar het appartement van mijn ouders.”

Eugène Van Varenberg: “Ik werkte in een bank en kon na ons huwelijk aan de slag als boekhouder in de zaak van mijn schoonouders. Veel gewerkt toen, tot 18 uur per dag.”

Eliana Van Impe: “Ik had zes boetieks in Brussel. Op drukke momenten, zoals de feestdagen, hielpen we mijn schoonbroer in zijn bloemenzaak. Bloembinden, bloemstukken maken: we hadden het in onze vingers. Omdat de confectie minder interessant werd, namen we samen de bloemenwinkel over.”

Eugène Van Varenberg: “Mijn vrouw opende om 8 uur de winkel, terwijl ik nog op de vroegmarkt stond. Daar was ik altijd al om 3 uur, om de beste prijzen te krijgen. Zij die pas om 9 uur uit hun bed rolden, verloren 2 à 3 frank per bloem. Weer lange dagen, van 15 tot 18 uur werken.”

Eliana Van Impe: “Toen ik 48 was, besloten we om te stoppen met werken. Mijn man was óp. Nu zouden ze dat een burn-out noemen. Mijn vader heeft ook zijn hele leven hard gewerkt maar is dan vroeg gestorven. We besloten: die weg gaan we niet op, we gaan ook een beetje profiteren van het leven.”

Eugène Van Varenberg: “Onze kinderen wilden de zaak niet overnemen. Omdat we goed verdiend hadden en ze een duwtje in de rug wilden geven, kochten we voor onze dochter Veronique een winkel in de Louisaan en voor Jean-Claude een gymzaal in Elsene. Zijn zaak draaide. Meer dan 1.200 mensen betaalden elke maand hun lidgeld. Na drie jaar kregen we telefoon. Aan zijn stem konden we horen dat er iets was. *Ik ben meer waard*, klonk het. Meer waard? Ik, die opgroeide in de bankwereld en wist hoeveel hij verdiende, dacht dat hij gek was geworden...”

Eliana Van Impe: “Hij wilde naar Amerika, om daar een groot acteur te worden. *Ik wil niet bekend zijn in Europa, maar in de hele wereld.*”

Eugène Van Varenberg: “Al van kinds af ging hij naar de cinema: met mij, vrienden of alleen. Hij wilde acteur worden. Ik lachte dat weg, zijn mama niet.”

“

“Wij namen de rol van echtgenote over. Twintig jaar lang stonden we op alle sets van Jean-Claude”

PAPA EUGÈNE VAN VARENBERG

Eliana Van Impe: “We vroegen wat hij dan met zijn zaak zou doen. *Julie kunnen dat toch wat bijhouden? Als het me daar niet lukt, kom ik wel terug.*”

Eugène Van Varenberg: “Een jaar hebben we dat gedaan. Jean-Claude gaf zelf les, wij moesten wel trainers beta-

len. Zelfs dan nog was de zaak meer dan rendabel. Dan hebben we ze verkocht en het geld opzij gezet. Als hij met zijn staart tussen de benen terugkeerde, kon hij met iets anders starten. Maar hij is nooit meer teruggekomen... Met de 3.000 euro waarmee hij vertrok, heeft hij zich uit de slag getrokken. Hij huurde een auto en leefde daar zes maanden in, om geld te sparen. Intussen deed hij allerhande werkjes: chauffeur, masseur, bloemist, tapijtenlegger, buitenwipper... Hij gaf ‘s nachts karateles op de parking van een grootwarenhuis. Hij had geen papieren, enkel een postbus. Zijn beste periode, zegt hij altijd. Ik geef toe: ik was bang, ja, maar ik heb hem nooit geld moeten opsturen.”

nog dicht bij zijn mama"

Jean-Claude Van Damme tussen zijn ouders Eugène Van Varenberg en Eliana Van Impe en zijn kinderen Kristopher en Bianca. (Foto's Belga)

Eliana Van Impe: "Laat je kinderen proberen en we zullen wel zien, dacht ik. Geregeld hield hij ons op de hoogte. Als een jongedame zich na een afspraakje met hem douchte, dan belde hij naar me. Altijd was alles in orde. Maar van zijn slechtste periodes (een cocaïneverleden en vele huwelijken, red.) zijn we nooit op de hoogte geweest. Anders zouden we het nooit zo ver hebben laten komen. Maar hij beschermde ons voor slecht nieuws."

Intussen ligt die woelige periode achter de rug. Ook privé. In 1995 hertrouwde hij in Knokke-Heist met Gladys Portugues, zijn derde vrouw.

Eliana Van Impe: "Omdat wij hier wonen en hij geen tijd had, hebben wij alles geregeld met de priester en de gemeente... Dat het huwelijk er kwam, dat is de verantwoordelijkheid van mijn man. Toen onze dochter trouwde in de basiliek van Koekelberg, kwam Gladys met de twee kinderen naar hier. Jean-Claude was intussen samen met Darcy LaPier, met wie hij zijn derde kind kreeg. Bij het buitengaan, zei Kristopher tegen zijn grandpa: *het is toch droevig dat mijn mama hier alleen is, dat papa samen is*

met een andere vrouw."

Eugène Van Varenberg: "Dat was een steek in mijn hart. Dan heb ik met onze zoon gesproken. *Je weet dat ik erg gelovig ben. Je bent de eerste in de familie die gescheiden is, we kenden dat niet...* Twee maanden later zei hij: *ik heb nagedacht over wat je me zei...*"

Eliana Van Impe: "De liefde van zijn leven? Ze is de moeder van zijn kinderen, laat het me zo zeggen. Een hele brave vrouw, je kan je onmogelijk kwaad maken op haar, maar ze heeft een Amerikaans karakter... Jean-Claude zal haar nooit verlaten. Ze kreeg een paleis in Los Angeles, ze is gelukkig. Maar ze is niet het beste voor hem... Ze wilde hem niet volgen, bleef aan de zijkant staan. Wie altijd in het buitenland zit, moet iemand bij zich hebben. Jean-Claude moet mensen rond zich hebben."

Eugène Van Varenberg: "Na ons pensioen reisden wij mee met Jean-Claude. Wij namen die rol van echtgenote over. Twintig jaar lang, vanaf zijn debuut in *Blood Sport*, stonden we op nagenoeg alle sets."

Eliana Van Impe: "Nu heeft Jean-Claude geen tijd meer voor romances. Hij werkt de hele dag en nacht. Hij slaapt heel weinig. Daar heb ik schrik voor."

Eugène Van Varenberg: "Nochtans moet hij niet meer werken. Als hij niet zwaar begint te gokken, kan hij zijn geld nooit opleven."

Zijn naam dook op in de 'Paradise Papers', hij zou belastingen ontwijken. Wat doet jullie dat?

Eugène Van Varenberg: "Een zot in de gemeenteraad van Anderlecht zei dat onze zoon een fraudeur is en vroeg zelfs om zijn standbeeld in Brussel te verwijderen. Ik heb de burgemeester recent gezien en alles getoond en uitgelegd. Alles wat je als inwoner van Hongkong in het buitenland verdient, is niet belast. Puur en simpel. Jean-Claude woont al jaren daar, doet niets verkeerd. Overal waar hij zijn films draait, betaalt hij netjes zijn taksen. Onze zoon kreeg een standbeeld, terwijl hij nog leeft. Normaal krijg je dat pas als je dood bent. En ondanks alles is Jean-Claude *un garçon très simple*. Als hij hier komt, opent hij de koelkast en eet dan koude patatjes op. Niets maakt hem gelukkiger dan wandelen langs de Noordzee. De wind, de ruwe zee, zijn honden die spelen in het zand... Oh, meeneer, we zijn zo trots op onze zoon."

"Bij elk bezoek wil Jean-Claude mijn ivoren beeldjes weggooien..."

Jean-Claude Van Damme is sinds kort ambassadeur van Gaia, waarbij hij mee ijvert voor meer dierenrechten. In 2011 had JCVD al eens zijn gezicht geleend aan een affichecampagne in de strijd tegen nertsenkwekerijen. "Die liefde voor dieren: dat zit er al in van jongs af", zegt zijn mama. "Hij heeft zeven honden: een met drie poten, een blinde, een met een oor af... Hij heeft al veel zulke sukkelaartjes geholpen. Zopas belde hij naar me dat hij nabij de set een paard in een klein hok zag staan bij een boer. *Ik zal hem meeneemen en hem ergens op een wei proberen te zetten. Dat hij zijn laatste jaren in de natuur kan doorbrengen. Zo is hij.*" Eugène Van Varenberg: "Hij zou dat doen zonder te vragen, hoor. (lacht) Elke keer hij op bezoek komt, huivert hij van enkele ivoren beeldjes. *Dat is gruwelijk, gooi dat toch weg, papa.* Maar dat is een erfenis, die ik zelf niet aangekocht heb. Als ik er niet meer ben, mag hij ze weggooien." (lacht)

Van Damme: genoemd naar een jeugdvriend uit... Damme

Vanwaar komt de artiestennaam Van Damme? Van Damme, de nabijgelegen stad naast Knokke-Heist? Het antwoord is: deels...

Eugène Van Varenberg: "In Amerika konden ze de naam 'Van Varenberg' niet uitspreken. De 'A' werd een 'E', de 'E' werd een 'I' en plots werd het 'Vin Vierenburg' ofzo. Jean-Claude wilde een verwijzing naar zijn Belgische roots..."

Eliana Van Impe: "De naam is gebaseerd op een jeugdvriend, die Jean-Claude altijd vergezelde bij het sporten. Toen onze zoon een makkelijkere naam zocht, vroeg hij of hij zijn naam mocht gebruiken. Die jongen is intussen gestorven en ligt samen met zijn mama begraven in Oostkerke."